

С вик, плач, сръдна той се приготви за училище.

„Взе ли си ножчето?“ попита го майка му. „Днес ти е потребно, защото имате рисуване“.

„У мене е“, отговори Тошо и почна да го търси. Бржкна в един джеб — няма го, бржкна в друг, трети — сжщо, потърси го в чантата си — пак го няма, погледна в кутията си — и там го няма. Нийде го няма.

„Къде го изгуби пак?“ скара му се майка му.

Къде? — Ех, ако знаеше той къде!

*

Той пак се спусна при слугинята.

„Не си ли виждала ножчето ми?“ попита я той.

„Пак ли у мене го търсиш? Нали преди малко дялаше с него една треска?“

Слугинята огледа наоколо.

„Ето, нали ти казах? Ето го, де е оставено в треските“.

Тошо взе ножчето си и тръгна за училище.

*

На връщане той закжсня.

„Защо се връщаш толкова късно?“ запита го майка му.

„Останах половин час в училището“.

„Защо?“

„Молива ми беше неподострен и не можах нвреме да си свърша рисунката.“

„Ами защо не го подостри?“

„Защото Колю беше забравил ножчето си“.

„Колю си забравил ножчето? Ами къде е твоето?“

„Моето? Не зная къде е. Трябва да съм го изгубил.“

— Е какво ще кажете за такова момче?

Х. С.

